

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 3103/07
06.11.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Мирјане Ивић и Невене Милојчић, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби АА, изјављеној против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Дирекције полиције, Управе за управне послове број 03/10-205-5005/05 од 21.3.2007. године, у предмету престанка својства избеглог лица, у нејавној седници већа, одржаној дана 6.11.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Дирекције полиције, Управе за управне послове број 03/10-205-5005/05 од 21.3.2007. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца, изјављена на решење Комесаријата за избеглице Републике Србије број 207-53629 од 26.2.2005. године, којим је тужиоцу укинут статус избеглог лица.

У тужби, којом оспорава законитост решења туженог органа из разлога предвиђених одредбом члана 10. став 1. тач. 1. и 3. Закона о управним споровима, тужилац истиче да тужени орган за своју тврдњу да није пријавио промене које су наступиле од признавања својства избеглог лица не наводи никакве доказе, те да се из решења не види о којим се променама ради. Наводи да је одлучујућа чињеница се он и даље налази са местом боравка у Републици Србији, те да нема места примени одредбе члана 18. став 1. тачка 2. Закона о избеглицама. Предлаже да суд тужбу уважи, а оспорено решење поништи.

Тужени орган, у одговору на тужбу, истиче да остаје у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предлаже да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница, утврђених у управном поступку у смислу одредбе члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96) и испитујући законитост оспореног решења у складу са чланом 39. став 1. истог Закона, Врховни суд Србије је, оценом навода тужбе, одговора на исту и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног и првостепеног решења произлази да је првостепени орган својим решењем укинуо тужиоцу својство избеглог лица. Првостепени орган је ставио ван снаге решење Комесаријата на основу кога је издата избегличка-прогнаничка легитимација број ___ од __. године и констатовао је да по правснажности овог решења престаје да важи наведена избегличка-прогнаничка легитимација тужиоца. У образложењу првостепеног решења орган је навео да су се стекли услови предвиђени одредбом члана 18. став 1. тачка 2. Закона о избеглицама, за губитак својства избеглог лица зато што тужилац није пријавио промене које су наступиле од признавања својства избеглог - прогнаног лица, јер се вратио у државу свог претходног пребивалишта. Одлучујући по жалби тужиоца, изјављеној на првостепено решење, тужени орган је оспореним решењем жалбу одбио, као неосновану.

Оцењујући законитост оспореног решења, Врховни суд Србије налази да је истим повређен закон на штету тужиоца. Ово стога, што тужени орган не цени наводе жалбе који се односе на оспоравање чињеничног стања из образложења првостепеног решења да се тужилац вратио у државу свог претходног пребивалишта, због чега је оспорено решење захваћено битном повредом одредбе члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 ... 31/01). Основано се у тужби истиче да првостепено решење не садржи разлоге, који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву, тј. да не садрже уопште разлоге и доказе из којих произлази да се тужилац вратио у државу свог претходног пребивалишта, коју одлучну чињеницу он оспорава и жалбом. Пропуштајући да у управном поступку наведу на који начин су дошли до сазнања да се тужилац вратио у државу свог претходног пребивалишта, те да ову одлучну чињеницу поуздано утврде и означе доказ о истој, првостепени орган и тужени орган су решења о укидању својства избеглог лица тужиоцу донели уз битну повреду одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку.

У диспозитиву првостепеног решења се у тачки 1. укида тужиоцу својство избеглог лица, а у образложењу истог решења се наводи да су се стекли услови утврђени чланом 18. став 1. тачка 2. Закона о избеглицама за губитак права признатих решењем о признавању својства избеглог лица. По оцени Врховног суда Србије и првостепено и оспорено решење су захваћена битном повредом Закона о општем

Врховни суд Србије, и првостепено, и оспорено решење су захваћена битном повредом закона с општем управном поступку, јер диспозитив решења није сагласан образложењу истог. Првостепени орган у образложењу свог решења није дао никакве разлоге за ставове 2. и 3. диспозитива, коју повреду другостепени орган није отклонио оспореним решењем.

Како је из изнетих разлога оспорено решење захваћено битним повредама поступка које су од утицаја на решење ствари, у поновном поступку их је потребно отклонити, а затим, правилном применом прописа, донети на закону засновано решење.

Налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је, на основу одредби члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде, с тим што су правна схватања суда из ове пресуде обавезна за тужени орган у смислу одредбе члана 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 6.11.2007. године, У.бр. 3103/07

Записничар, Председник већа-судија,

Весна Мраковић, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

зж